

'Hoe ver is het nog?' Lilah zucht.
Papa wijst. 'Achter de bergen woont Baba.'

'Ik wil niet meer lopen, ik wil Pop.'

Mama knoopt haar hoofddoek los.
Twee punten knoopt ze om haar middel.
'Hier, pak mijn sjaal vast. Huppelen gaat beter dan stappen.'
Lilah grijpt de punten en huppelt, net als de bloemen op het doek.
Op en neer.
'Mama, jij bent het paard.'
Ze huppelt tot aan de bus.

Op de achterste rij zijn nog plaatsen vrij.
Iedereen zit dicht op elkaar, als olijven in een potje.
Papa tegen mama en mama tegen Lilah aan,
Een vrouw met een gans in een korf gaat naast Lilah zitten.
De gans kijkt Lilah aan.

'Gak, gak, gak!' zegt ze.

De deuren sluiten, de bus start. Ze bromt en pruttelt.
Lilah pruttelt ook: 'Ik wil Pop.'
De gans steekt haar kopje verder uit de mand.

Lilah aait de witte veertjes.
'Jij bent zacht,' zegt ze. 'Bijna zo zacht als Pop.'
De bus vertrekt.
'Pop wil bij me zijn.' Lilah's kin trilt.
De gans trekt haar kopje terug.
Mama maakt haar doek los en veegt Lilahs tranen weg.
'Mijn kind is weg,' snikt Lilah. 'Mijn Pop.'
'Ik zorg voor een nieuw kind,' troost mama.

'Ik wil geen nieuw kind!' roept Lilah. 'Ik wil Pop.'

Lilah drukt haar gezicht in de hoofddoek.
De hikjes verdriet zijn warm en nat tussen de bloemen op het doek.

